

Николай Лилиев

Те отминават с песни
безродната ни стряха...

Те отминават с песни безродната ни стряха
и ние двама с тебе оставаме сами.
Напусто към звездите душата се стреми:
безгрешния ни полет съмненията спряха.

Те отминават; с песни и с радост безметежна
ще срещнат всяка болка, ще срещнат всеки грях:
тях слънцето ги чака и пролетта безбрежна,
и смелата надежда, че вечността е с тях.

Те отминават с песни. Заключени навеки
в безплодната си мъка, без вяра, без лъчи,
напусто ще се чупят пред нашите очи
в почуда лъкатушки – небесните пътеки.

И прелез към живота не ще намерим ние,
сред вечерните сенки, сред вечерния здрач,
ще чуе ли небето безшумния ни плач
и свойта вечна хубост дали ще ни разкрие?

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7782>]